

τροπή άνεσυγκροτήθη διά περιορισμοῦ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ ἀντικαταστάσεως μελῶν αὐτῆς, ἀποτελεσθεῖσα ἐκ τῶν Γονατᾶ, Πλαστήρα, Σακελλαροπούλου, Χατζηκυριάκου καὶ Γέροντα.

Αὕτη ἐξέδωκε τῇ 4 Ὀκτωβρίου τὸ ἐξῆς διάγγελμα πρὸς τὸν Λαόν :

«Ἡ Ἐπαναστατικὴ Ἐπιτροπὴ ἔχουσα τὴν ἀντίληψιν ὅτι εἰσέτι δὲν ἔχει ἐπιτευχθῆ πλήρως σαφήνεια ὡς πρὸς τὸν πολιτικὸν χαρακτῆρα καὶ τοὺς σκοποὺς τῆς Ἐπαναστάσεως, θεωρεῖ ἐπιβεβλημένον ὅπως προβῆ εἰς τὰς ἀκολουθούσους δηλώσεις.

Ἡ Ἐπανάστασις ἔχει ταχθῆ *ὑπεράνω τῶν κομμάτων*. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἡ Ἐπανάστασις οὔτε κομματίζεται, οὔτε φατριάζει. Καὶ θὰ τηρήσῃ μέχρι τῶν ἐκλογῶν, κατὰ τὰς ὁποίας θὰ ἐκφρασθῆ ἐλευθέρως ἡ κυρίαρχος θέλησις τοῦ Λαοῦ, δικαιοσύνην, εὐνομίαν καὶ τάξιν.

Ἀλλὰ δὲν σημαίνει ὅτι ἡ Ἐπανάστασις δὲν ἀκολουθεῖ ὀρισμένην Ἐθνικὴν πολιτικὴν, ἀφοῦ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ὑπαρξίς τῆς Ἐπαναστάσεως ἀποτελεῖ πολιτικὴν. *Καὶ ἡ πολιτικὴ τῆς Ἐθνικῆς σωτηρίας* τὴν ὁποίαν διέγραψεν ἡ Ἐπανάστασις δὲν συνίστατο μόνον εἰς τὸν ἐξανакασμὸν τῆς παραιτήσεως τοῦ Κωνσταντίνου, ἀλλὰ—χωρὶς βεβαίως νὰ θίγῃ τὰς βάσεις τοῦ πολιτεύματος—καὶ τὴν κατάλυσιν ὀλοκλήρου τοῦ Κωνσταντινικοῦ—αὐλικοῦ, πολιτικοῦ καὶ στρατιωτικοῦ—συγκροτήματος, τὸ ὁποῖον ἔταξε τὸν Βασιλέα ὑπεράνω τῆς Πατρίδος, κατέλυσε τὰς λαϊκὰς ἐλευθερίας καὶ τοιουτοτρόπως ἐπροκάλεσε τὴν μεγάλην Ἐθνικὴν συμφορὰν.

Ἐπίσης ἡ πολιτικὴ τῆς Ἐπαναστάσεως, συνίσταται εἰς τὴν προσπάθειαν *πρὸς πλήρη ἀνασύνδεσιν τῶν συμμαχικῶν σχέσεων τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὰς Μεγάλας Δυνάμεις*, ἐπειδὴ πιστεύει ὅτι μόνον τοιουτοτρόπως εἶναι δυνατὴ ἡ Ἐθνικὴ σωτηρία. Συνεπῶς, ἡ Ἐπανάστασις εὐρίσκειται ἀντιμέτωπος *καὶ θεωρεῖ ἐχθρὸς τῆς Πατρίδος* ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς πρωτοστατήσαντας παράγοντας τοῦ Κωνσταντινισμοῦ, εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλεται ἡ διάρρηξις τῶν συμμαχιῶν καὶ ἡ μεγάλη τραγωδία τοῦ γένους.

Καὶ τέλος, ἡ πολιτικὴ τῆς Ἐθνικῆς σωτηρίας, συνίσταται εἰς τὴν προσπάθειαν *πρὸς ἔξαρσιν τοῦ Ἐθνικοῦ φρονήματος καὶ συναδέλφωσιν*. Ἀλλὰ ἡ συναδέλφωσις θὰ ἦτο ἀρχὴ ἀνήθικος, ἂν ἐπρόκειτο νὰ σημαίνῃ λήθην ἢ μετάθεσιν τῶν τρομερῶν εὐθυνῶν, σύγχυσιν τῶν ἀθῶων καὶ τῶν ἐνόχων.

Ἡ Ἐπανάστασις ἀποβλέπει εἰς *συναδέλφωσιν τοῦ πλανηθέντος Λαοῦ*, ὃ ὁποῖος ὑπέστη ὑπὸ τῶν ἀναξίων Ἀρχόντων τὰς σκληρότατα θυσίας αἵματος, χρόματος καὶ τιμῆς. Ἀλλὰ θεωρεῖ ἐπιβεβλημένην τὴν παραδειγματικὴν ποινικὴν τιμωρίαν τῶν *ἐχθρῶν τῆς Πατρίδος*, εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλεται ἡ κατάρρευσις τοῦ Μικρασιατικοῦ μετώπου, κα-

θῶς καὶ ἡ διεθνὴς καταδίκη τῆς Θράκης, ἡ ὁποία, δυστυχῶς, ἔχει προηγηθῆ τῆς Ἐπαναστάσεως, καθὼς καὶ τὸν ὀριστικὸν, ἠθικὸν καὶ πολιτικὸν θάνατον τῶν πρωτοεργῶν τῆς καταστροφῆς.

Ἡ Ἐπανάστασις ἔχει ἐπιφέρει μεταβολὰς πολιτειακὰς καὶ προσωπικὰς. Ἀλλὰ τότε μόνον θὰ ἔχῃ ἐπιτύχει ὀλοκλήρον τὸν προορισμὸν τῆς, ἐὰν ἐπακολουθήσουν καὶ βαθύτεραι μεταβολαὶ ἠθικαί, ἐὰν ἐπέλθῃ ἡ ἔξαρσις τῶν ψυχῶν καὶ τῶν συνειδήσεων. Μόνον ὁ πάνδημος στιγματισμὸς τῶν μεγάλων ἐνόχων—μόνον ἡ βαθυτάτη ἐπίγνωσις τῶν ἀρρηκτῶν δεσμῶν, οἱ ὁποῖοι συνδέουν τὴν Ἑλλάδα μὲ τοὺς φυσικοὺς τῆς συμμάχους, καὶ ἡ πανηγυρικὴ ἐκδήλωσις τῶν αἰσθημάτων αὐτῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ—μόνον ἡ πάνδημος θέλησις μᾶς πολιτικῆς ἀναγεννήσεως—ἡ πρόταξις τῆς Πατρίδος ὑπεράνω τῶν ἀτομικῶν συμφερόντων καὶ παθῶν—δύναται νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον τῆς Ἐθνικῆς περισυλλογῆς, τὸ ὁποῖον ἐνεκαινίασεν ἡ Ἐπανάστασις, καὶ νὰ παράσχῃ ἐλπίδας διὰ καλλίτερον μέλλον.

Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, ἡ Ἐπαναστατικὴ Ἐπιτροπὴ, ἀπευθύνει θερμοτάτην ἔκκλησιν πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν, εἰς τὸν ὁποῖον, διὰ τῶν προσεχῶν ἐκλογῶν, παραδίδει καὶ ἐμπιστεύεται τὴν συνέχειαν καὶ τὴν ὀλοκλήρωσιν τοῦ ἔργου τῆς Ἐθνικῆς σωτηρίας».

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ὑπηρεσίας του ὁ ἀντιστράτηγος Ἐμμ. Ζυμβρακάκης ἐλθὼν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν ὑπέβαλε παράπονα ἐναντίον τῆς Ἐπαναστατικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ μάλιστα εἰδικῶς ἐναντίον τοῦ Χατζηκυριάκου, διότι τὸν πιέζουν νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἀνάκρισιν, περιοριζόμενον εἰς τὰ κύρια σημεῖα καὶ τοὺς κυρίους ὑπευθύνους τῆς καταστροφῆς, καὶ τὴν ὑποβολὴν τοῦ πορίσματος τῆς ἀνακρίσεως, εἰ δυνατόν, συντόμως ἐντὸς δεκαήμερου, ἐνῶ ὁ ἴδιος προέβλεπεν ἐργασίαν μακροχρόνιον διὰ ὑπόθεσιν ἀνάλογον μὲ τὴν τῆς δίκης τοῦ Μπαζαῖν, κατὰ τὴν ἔκφρασίν του, καταλήξας εἰπὼν ὅτι δὲν ἠννοεῖ νὰ γίνῃ ὄργανον τῶν βλέψεων τῆς Ἐπαναστάσεως. Προσεπάθησα νὰ τὸν πείσω νὰ ἐπιμείνῃ καὶ νὰ ἐργασθῆ, χωρὶς νὰ ἐπηρεασθῆ ἀπὸ ἐπεμβάσεις μελῶν τῆς Ἐπαναστατικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀλλὰ, τούτου μὴ ἐπιτευχθέντος, ἔλαβον μετὰ διήμερον ἔγγραφον ἀναφορὰν του περὶ καταθέσεως τῆς ἐντολῆς διεξαγωγῆς ἐνόρκου προανακρίσεως καὶ ἐπιστολὴν του ὑπὸ ἡμερομηνίαν 11 Ὀκτωβρίου δικαιολογοῦσαν τὴν ἀπόφασιν του ταύτην, ἐνεκεν ἀσυμφωνίας πρὸς τὴν Ἐπαναστατικὴν Ἐπιτροπὴν διὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀνακρίσεων.

Ἡ Ἐπανάστασις εἰς ἀντικατάστασίν του διώρισεν τὸν ὑποστράτηγον Θ. Πάγκαλον.

Ἀλλὰ συγχρόνως ἡ Ἐπαναστατικὴ Ἐπιτροπὴ ἤρχισεν ἐπεμβαίνουσα εἰς διαφόρους ἐνεργείας τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ἀφορῶ-